

“A la Comunitat Valenciana hi ha un buit de poder”

Federico Félix (Foios, Horta, 1944) és una d'aquelles persones que no es mosseguen la llengua. “Estic fart del menyspreu de Madrid”, diu aquest empresari que és president de la Federació Empresarial Valenciana d'Agroalimentació i abans ho fou de l'Associació Valenciana d'Empresaris.

Quan l'any 2010 el corredor mediterrani fou declarat un dels eixos prioritaris de transport de la Unió Europea es va crear molta expectativa i semblava que la seua entrada en funcionament estava garantida. Poc després d'aquesta declaració, es va acceptar canviar el sistema de doble via (que comportava implantar una doble via exclusiva en ample europeu per al transport de mercaderies), pel del tercer fil (és a dir, implantar una via sobre la infraestructura ja existent perquè els trens de mercaderies en ample europeu puguen circular sobre ample de via ibèric). Es va dir que resultaria més barat i més ràpid. La realitat és, però, que el ritme de les obres no avança com s'esperava. No sentiu que us van enganyar amb això del tercer fil?

—Crec que acceptar el tercer fil fou una cosa de trellat. Si bé la instal·lació d'una altra doble via era l'aspiració, la solució del tercer fil resultava barata i ràpida de fer. En aquell moment nosaltres ens vam reunir amb els principals representants de les empreses exportadores i tots van coincidir que pagava la pena apostar per aquesta solució temporal. Ens van dir que no vacil·làrem i que acceptàrem el tercer carril perquè ells ja no podien esperar més. Per a ells era i és essencial disposar

d'aquesta infraestructura perquè el tren els dona una fiabilitat que no tenen altres mitjans de transport. En la roda de premsa que vam tindre ahir, organitzada per l'Associació Valenciana d'Empresaris per presentar un informe sobre les repercussions econòmiques del retard del corredor mediterrani, hi eren presents els productors de cítrics, verdures i hortalisses, Anecoop, el sector de l'automòbil... L'arc mediterrani representa el 40% del PIB espanyol. Les dades són tan contundents que no ens poden menysprear de la manera com ho estan fent.

—**Foment argumenta, per explicar el retard de les obres, que han sorgit complicacions tècniques. Us les creieu aquestes explicacions?**

—Dificultats tècniques? El que manca és voluntat política. Nosaltres podem ser comprensius si ens diuen que hi ha una demora de dos o tres mesos però el que no pot ser és que no sapiguem quan es posarà en marxa. Que no vinguen amb contes: el que ha faltat ha sigut voluntat política. En aquests moments a Espanya es fan altres infraestructures que no tenen ni el retorn ni l'impacte econòmic del corredor mediterrani. No cap en cap cap que aquesta realitat es discutisca. No hi ha més remei que impulsar el corredor mediterrani; i si no ho fan, farem el que calga.

—**La consellera Isabel Bonig va dir ahir mateix que una demora de sis mesos és assumible. Ho és?**

—Sis mesos? Home, sis mesos és una cosa, però el que no pot ser és que no ens donen una data concreta.

—**Abans de l'aprovació definitiva dels pressupostos generals de l'Estat un grup d'empresaris va tenir l'oportunitat de reunir-vos amb la ministra Ana Pastor i allí li va exposar la necessitat d'accelerar les inversions. Considereu que la reunió va servir per a alguna cosa?**

—No va servir de res; vam eixir igual que havíem entrat. Tant Alberto Fabra com Isabel Bonig estigueren contundents, més del que és habitual en ells. Per la nostra banda, els representants empresarials vam aportar dades. Jo, personalment, vaig utilitzar un to més vehement perquè als meus 70 anys no me dona la gana haver d'aguantar-me. Quan el que està en joc és la meua terra, jo no estic disposat a callar perquè em sento molt valencià.

La ministra Pastor, a qui jo conec de fa temps, ens va dir que es faria, que no ens preocupàrem, que tot s'està resolent. Però el resultat va ser que no aconseguirem res de res.

—**Però ja hi ha empresaris que, en la intimitat, admeten que aquestes visites no tenen cap efectivitat i que potser haurien de deixar d'anar-hi.**

—Estic d'acord que probablement no serveixen de res. Però també pense que, com diem els valencians, “qui no plora no mama”. La nostra obligació és anar als llocs on es prenen les decisions i reivindicar amb contundència allò que ens correspon. Si això no ens dona resultats, caldrà armar de raons la societat, defensar els interessos dels valencians i fer-se sentir.

—**No temeu que al final Foment acabe prioritzant l'eix central per Madrid i Saragossa, al qual el Govern espanyol vol destinar 728 mi-**

PRATS I CAMPS

lions d'euros del Fons Feder, segons publicava aquesta setmana *Levante-EMV*?

—Crec que són coses completament diferents, des del punt de vista de la lògica inversora i de l'impacte econòmic. Però siguem realistes: el corredor central és un luxe inviable en l'actual conjuntura. I ho és des del punt de vista econòmic —perquè requereix una inversió de 55.000 milions d'euros— i tècnic, ja que suposaria foradar els Pirineus quan, a més a més, els francesos no han reivindicat mai aquesta infraestructura.

—L'única promesa amb la què van eixir de la reunió amb Ana Pastor fou l'AVE regional entre Castelló, València, Alacant i Elx. No sona a premi de consolació?

—No ens enganyem: l'únic que faran serà posar un intercanviador a la Font de la Figuera, però les velocitats no seran les de l'AVE. No menyspreem aquesta infraestructura, però no pot ser la solució definitiva perquè no és el que hem demanat.

—El ministre Cristóbal Montoro es va comprometre a visitar València per reunir-se amb els empresaris

L'empresari ubic

Antimadridista declarat, fill de xicotets comerciants, bocamoll de conveniència, Federico Félix (Folios, 1944) és un personatge indispensable en les tribulacions empresarials que s'han succeït al País Valencià des de final dels anys 1980. Vida pública a banda, els seus interessos empresarials es reparteixen entre el sector del pollastre —és president de l'Asociación Avícola Nacional—, els gelats, l'embotellament d'aigua i els cítrics. El 1989 va assumir la presidència de l'Associació Valenciana d'Empresaris (AVE), un *lobby* que aixoplugua el bo i millor de l'empresariat del País Valencià. Des d'aquesta entitat va impulsar la Fundació Pro-AVE, que va empenyar a favor de l'arribada de la gran velocitat a València. “On calga pressionar pels interessos dels valencians, allí m'hi trobaran”, diu.

durant el mes de novembre. Avui és 27 de novembre i no hi ha notícies de la visita. Té cap novetat de quan es produirà aquesta reunió?

—No, no en tinc. Conec personalment Cristóbal Montoro per les seues anteriors etapes al govern i el considero una persona eficient. Però ara la seua actuació en relació a la Comunitat Valenciana ha estat absolutament roïna. Estem fins els nassos del menyspreu de Madrid. [Antonio] Beteta [secretari d'estat d'Administracions Públiques] podria anar-se'n a fer la mà perquè quan ha estat a València ha vingut a riure's de nosaltres. Com pretenen que ací governe algú si no hi ha ni una pesseta en la caixa perquè tot ho aportem a Madrid? Com no ens hem d'endeutar? Ací patim retallades perquè el sistema de finançament és injust i ens perjudica. Això ho diem nosaltres, però ho confirmen tots els estudis i també les balances fiscals. Ja n'hi ha prou.

El maltractament a la societat valenciana per part de Madrid ha estat històric i no ha importat qui governara. I això és així perquè els valencians hem estat dòcils, bons xics i mai no

El corredor que no arriba

Acabar el corredor mediterrani és una necessitat urgent per a l'economia valenciana. Aquesta és la conclusió d'un informe de l'Associació Valenciana d'Empresaris (AVE) que calcula l'impacte econòmic que té el retard de l'entrada en funcionament del corredor mediterrani ferroviari.

L'estudi, elaborat pels professors de la Universitat de València Josep Vicent Boira i César Camisón, adverteix que un hipotètic retard en les obres del tercer fil —una

solució per permetre que els trens d'ample de via europeu circulen per vies amb ample de via ibèric— fins al 2020 o al 2025 “podria suposar un augment del cost del transport de mercaderies amb destinació a Europa en relació amb el 2011 del 37% i del 55,8%, respectivament. La hipotètica entrada en funcionament del tercer fil l'any 2015 —tot fa pensar que el final de les obres s'endarrerirà més enllà del 2016— causaria un increment sobre les exportacions d'entre el 31,7%, escenari més optimista, i el 6,17%, escenari més pesimista. Per contra, l'impacte seria d'entre el 10,9%, escenari optimista, i el -30,7%, escenari pesimista, en cas que la infraestructura estigués enllestida l'any 2020.

hem donat problemes. Jo quan ara veig que voten en contra de millorar les inversions de l'Estat a la Comunitat Valenciana... [bufa]

—**Tant els socialistes com el representant de Compromís al Congrés dels Diputats van presentar diverses esmenes als pressupostos per millorar les inversions al País Valencià. Els diputats del Partit Popular procedents de circumscripcions valencianes hi van votar en contra. Què li sembla aquesta postura?**

—Aquests diputats, el dia després de la votació el que haurien de fer és anar-se'n a casa, l'un darrere de l'altre. Si no defensen els interessos valencians no estan exercint la funció per a la qual foren escollits. Per tant, si tenen dignitat, que se'n vagen cap a casa.

Però és que açò ve de lluny. Fixa't la carretera nacional III: era la carretera amb més trànsit d'Espanya i ens va costar Déu i ajuda que feren l'autovia. La nostra història és per escriure-la, des de la reconstrucció de la Riuà fins ara.

—**Hi ha qui ha dit que a Madrid cal crear “el problema valencià”.**

—Està clar que cal plantar-se. El que ha de fer Fabra és plantar-se i portar-los a Madrid les claus del Regne de València. I que siguen ells els qui governen amb aquest sistema de finançament!

—**Heu dit en diverses ocasions que cal plantar-se. I els empresaris què han de fer?**

—Hem de continuar fent el que hem fet les patronals, les cambres de comerç, els exportadors... Per primera volta en molt de temps els valencians hem fet tribu i des de les nostres

respectives tribunes hem tractat de traslladar a Madrid el nostre malestar amb contundència allà on hem tingut oportunitat de parlar.

—**I no senten que prediquen en el desert?**

—L'autovia a Madrid va arribar; l'AVE va arribar, després de molta insistència... Encara que tard, sempre hem aconseguit allò a què aspiràvem. Crec que la pressió social i empresarial acaba donant els seus fruits. Però si això s'acompanya d'una força política contundent que se planta quan s'ha de plantar, hi ajuda.

—**Vol dir que Fabra no té una força política contundent?**

—El president té unes característiques que són les que són. Jo personalment li tinc estima. Crec que és un bon tipus i que en una situació econòmica

més bona hauria pogut fer moltes més coses. Em consta que allà on ha hagut d'elevat el to, ho ha fet.

Dit això, crec que el fet que des de Madrid no el confirmen com a candidat del PP a la Generalitat no el beneficia i genera dubtes.

—**Però Alberto Fabra ha defensat els interessos valencians com li corresponia fer?**

—Amb el seu estil, sí. I a més trobe que ha estat més contundent.

—**Però la millora del finançament, una qüestió cabdal, ha desaparegut del seu catàleg reivindicatiu.**

—Diuen en veu baixeta que aquest és un tema que està solucionat i confiem en que siga així.

—**Però si Beteta i Montoro diuen que no hi haurà revisió del sistema de finançament...**

—Això és el que diuen, però sembla que en els corredors no diuen el mateix.

—Estem a les portes d'unes eleccions autonòmiques en les quals, per primera volta en 20 anys, hi ha la possibilitat d'un canvi al capdavant de la Generalitat. Temeu els empresaris aquest escenari?

—Com a empresaris, les nostres preocupacions passen per produir, generar llocs de treball, exportar... Ens és igual que qui governe siga de dretes, d'esquerres o de centre. El que sí que reclamem és un escenari clar. Volem seguretat jurídica i no estar canviant les normes d'un dia per l'altre.

A mi un dia em van tirar en cara que fóra nacionalista. Si ser nacionalista és defensar els interessos de la teua terra, doncs sí, sóc nacionalista. O millor dit, sóc valencianista.

—Quan es parla de la història recent de la Comunitat Valenciana, el seu nom sempre apareix lligat al *pacto del pollo*. Aquell acord entre el PP i Unió Valenciana [que l'any 1995 va permetre governar al Partit Popular] va donar els resultats que esperava?

—És clar que no. Recorde que aquella nit en què es va signar el *pacto del pollo*, Vicente González Lizondo ens deia: "Xe, no em feu firmar, que jo, d'aquest [amb referència a Zaplana], no me'n fio". Al final va resultar que va tindre raó, perquè el PP va acabar fagocitant Unió Valenciana. A mi m'agradaria que a la Comunitat Valenciana hi haguera un partit regionalista moderat, perquè crec que això ens beneficiaria a tots.

—I quina impressió us fa Compromís, un partit que té la possibilitat de formar el pròxim Govern de la Generalitat?

—Conec gent de Compromís. Més enllà de les formes, si la seua aspiració és defensar els interessos dels valencians i la nostra autonomia, a mi em sembla molt bé.

—I Podem? Us esglaia?

—No, no crec que Podem arribe a ser una força dominant. Parlen molt del que aspiren a fer, però no expliquen com volen fer-ho, a pesar que moltes de les seues propostes semblen ben irrealitzables. Tenen moltes idees, però fa la impressió que tot es quedarà en castells en l'aire.

—Ens hem quedat sense caixes; el Ministeri d'Hisenda mana sobre els comptes públics valencians; fins i tot hem hagut de vendre el València CF a un home de Singapur. Com ha viscut la venda del València un *xoto* com vós, que un dia va estar a punt d'encimbellar-se a la presidència d'aquest club?

—Això ja ha passat a Anglaterra, a Itàlia..., però és clar, com a valencià no m'acaba d'agradar, perquè vull que el club siga d'algú que senta de veritat els colors.

Ara bé, la cosa més greu que ha passat en aquesta terra els últims 50 anys ha sigut la desaparició del sistema financer. Tot ha acabat en mans de Madrid o de Barcelona. A les empreses mitjanes i grans no ens ha afectat gaire, però a les microempreses sí. Els culpables hem estat tots els valencians, però sobretot els polítics que van canviar la llei de caixes i van posar els vímets perquè s'acabara fent una mala gestió.

—Una empresa editora valenciana acaba de llançar una revista mensual

“Antonio Beteta [secretari d'estat d'Administracions Públiques] se'n podria anar a fer la mà”

que es pregunta a la portada qui mana ací. Qui mana ací, senyor Félix?

—Hi ha un buit de poder, probablement per tot el que hem analitzat abans. Jo confie que es restablirà l'ordre de les coses. Crec que tant el president del Consell com els consellers tenen capacitat per reconduir la situació, sempre que tinguen el suport de Madrid. Però si no el tenen i damunt ací a València hi ha alguns suposats col·legues que els fan la traveta, hi ha buit de poder.

Violeta Tena

El llibre d'Emma
Marie-Célie
Agnant
34 pàgines

NOVETATS 3i4
Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a
Facebook i Twitter

Visita la nostra botiga virtual
en www.tresiquatre.com

Aquesta novel·la ens endinsa en els valors més profunds de la negritud. Una mare, acusada de matar la seva filla és internada en un psiquiàtric com a conseqüència d'aquest acte. Durant les nombroses consultes amb el metge, hom acaba intuïnt les complexitats de la raça negra després dels llarguíssims anys d'esclavitud.

Marie Célie Agnant, nascuda en Haití, viu al Quebec des del 1970. Ha estat professora de francès i traductora i intèrpret. Actualment es dedica a escriure i a fer conferències arreu del món. La seva bibliografia es troba publicada sobretot al Quebec, Haití i França però ha estat també traduïda a l'anglès, al neerlandès, al coreà i a l'espanyol.